A BÍRÓSÁG VÉGZÉSE (ötödik tanács)

2026. július 2. * [i]

„Előzetes döntéshozatal – Sürgősségi előzetes döntéshozatali eljárás – A Bíróság eljárási szabályzatának 99. cikke – A szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térség – Büntetőügyekben folytatott igazságügyi együttműködés – 2002/584/IB kerethatározat – Büntetőeljárások lefolytatása és szabadságvesztés-büntetések végrehajtása céljából kibocsátott európai elfogatóparancs – A 6. cikk (1) bekezdése – Kibocsátó igazságügyi hatóság – A 8. cikk (1) bekezdésének c) pontja – Az európai elfogatóparancs ügyészség általi, bíró által kibocsátott nemzeti elfogatóparancs alapján történő kibocsátása – Az európai elfogatóparancs kibocsátására vonatkozó bírósági felülvizsgálat hiánya – Az Európai Unió Alapjogi Chartájának 47. cikke – Hatékony bírói jogvédelem”

A C-446/26. PPU. sz. [Blerens] [i] ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a rechtbank Amsterdam (amszterdami bíróság, Hollandia) a Bírósághoz 2026. május 6-án érkezett, 2026. május 6-i határozatával terjesztett elő az

**RI**

ellen kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajtására irányuló,

az **Openbaar Ministerie**

részvételével folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (ötödik tanács),

tagjai: M. L. Arastey Sahún tanácselnök, J. Passer, E. Regan (előadó), D. Gratsias és B. Smulders bírák,

főtanácsnok: M. Campos Sánchez-Bordona,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel a kérdést előterjesztő bíróság 2026. május 6-i, a Bírósághoz ugyanazon a napon érkezett kérelmére, miszerint az előzetes döntéshozatalra utalást a Bíróság eljárási szabályzata 107. cikkének megfelelően sürgősségi eljárásban bírálják el,

* Az eljárás nyelve: holland.

[i] A jelen ügy neve fiktív. Az nem egyezik az eljárásban részt vevő egyetlen fél valódi nevével sem.

tekintettel az ötödik tanács e kérelemnek helyt adó 2026. május 21-i határozatára,

tekintettel a főtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint a Bíróság az eljárási szabályzatának 99. cikke alapján, indokolt végzéssel határoz,

meghozta a következő

## Végzést

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló, 2002. június 13-i 2002/584/IB tanácsi kerethatározat (HL 2002. L 190., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 6. kötet, 34. o.) 8. cikke (1) bekezdése c) pontjának az Európai Unió Alapjogi Chartája (a továbbiakban: Charta) 47. cikkével összefüggésben történő értelmezésére irányul.

2 Ezt a kérelmet az illetékes görög hatóság által büntetőeljárások lefolytatása céljából, illetve több szabadságvesztés-büntetés végrehajtása céljából az e tagállam területén lakóhellyel rendelkező, görög állampolgár RI tekintetében kibocsátott európai elfogatóparancs Hollandiában történő végrehajtására vonatkozó büntetőeljárás keretében terjesztették elő.

## Jogi háttér

3 A 2002/584 kerethatározatnak „Az európai elfogatóparancs meghatározása és végrehajtásának kötelezettsége” című 1. cikke a (3) bekezdésében előírja:

„E kerethatározat nem érinti az [EUSZ 6. cikkben] biztosított alapvető jogok és alapvető jogelvek tiszteletben tartásának a kötelezettségét.”

4 E kerethatározatnak „Az illetékes igazságügyi hatóságok meghatározása” című 6. cikke az (1) bekezdésében a következőképpen rendelkezik:

„Kibocsátó igazságügyi hatóság a kibocsátó tagállamnak az az igazságügyi hatósága, amely ezen állam joga szerint az európai elfogatóparancs kibocsátására illetékes.”

5 Az említett kerethatározatnak „Az európai elfogatóparancs tartalma és formája” című 8. cikke az (1) bekezdésében az alábbiakat írja elő:

„Az európai elfogatóparancs, a mellékletben szereplő formanyomtatványnak megfelelően az alábbi információkat tartalmazza:

[…]

c) annak tanúsítása, hogy az 1. és 2. cikk szerinti végrehajtható ítélet, elfogatóparancs vagy más, azonos joghatállyal bíró végrehajtható bírósági határozat áll rendelkezésre;

[…]”

6 Ugyanezen kerethatározat „Határozat az átadásról” című 15. cikke a (2) bekezdésében kimondja:

„Ha a végrehajtó igazságügyi hatóság úgy ítéli meg, hogy a kibocsátó tagállam által közölt információk nem elégségesek ahhoz, hogy az átadás kérdésében határozzon, kéri, hogy a szükséges kiegészítő információkat, különösen a 3–5. cikkre, valamint a 8. cikkre tekintettel, soron kívül bocsássák a rendelkezésére, és a 17. cikkben előírt határidők betartását szem előtt tartva határidőt szabhat ezek kézhezvételére.”

7 A 2002/584 kerethatározatnak „A végrehajtó tagállamban töltött fogva tartás beszámítása” című 26. cikke az (1) bekezdésben a következőképpen rendelkezik:

„A kibocsátó tagállam az európai elfogatóparancs végrehajtásából eredő fogva tartás teljes időtartamát beszámítja a kiszabott szabadságvesztés-büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés következtében a kibocsátó tagállamban letöltendő szabadságvesztés teljes időtartamába.”

## Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

8 2025. április 29-én az Efeteio Thessalonikis (thesszaloniki fellebbviteli bíróság, Görögország) mellett működő ügyészség (a továbbiakban: görög ügyészség) európai elfogatóparancsot bocsátott ki RI ellen egyrészt kapcsolati erőszak, valamint testi sértés, Görögországban maximális időtartamú szabadságvesztés-büntetéssel büntetendő bűncselekmények miatti büntetőeljárások lefolytatása céljából tíz év, illetve két év, másrészt öt év, két év, egy év és négy hónap szabadságvesztés-büntetés végrehajtása érdekében.

9 Amennyiben büntetőeljárások lefolytatása céljából bocsátották ki, ez az európai elfogatóparancs a Protodikeio Katerinis (katerini elsőfokú bíróság, Görögország) vizsgálóbírója által 2018. május 29-én kibocsátott nemzeti elfogatóparancson alapul, amelyet e bíró 2018. október 22-i végzése egészített ki, és amelyet a kisebb súlyú bűncselekmények katerini tanácsa 26/2019. sz. rendelete alapján tartottak hatályban.

10 2025. október 30-án a rechtbank Amsterdam (amszterdami bíróság, Hollandia) mellett működő ügyész az említett európai elfogatóparancs végrehajtása iránti kérelemmel fordult e bírósághoz, amely a kérdést előterjesztő bíróság. RI-t ezen elfogatóparancs alapján őrizetbe vették a kibocsátó tagállamnak való átadása céljából.

11 2026. március 24-i közbenső ítéletében az említett bíróság úgy ítélte meg, hogy RI átadását az európai elfogatóparancs alapjául szolgáló négy büntetőítélet közül három esetében meg kell tagadni, ugyanakkor ebben a szakaszban nem lát okot az átadásának teljes megtagadására, függetlenül attól a kérdéstől, hogy a görög ügyészség európai elfogatóparancs kibocsátására vonatkozó határozata, amennyiben az büntetőeljárások lefolytatására vonatkozik, olyan jogorvoslat tárgyát képezheti-e, amely teljes mértékben megfelel a hatékony bírói jogvédelem részét képező feltételeknek.

12 Ez utóbbi kérdést illetően a kérdést előterjesztő bíróság egy sor kérdést intézett a görög ügyészséghez mint kibocsátó igazságügyi hatósághoz, amelyek többek között annak meghatározására irányultak, hogy egyrészt a nemzeti elfogatóparancs kibocsátásának időpontjában vagy egy későbbi szakaszban a kibocsátó tagállam valamely bírója megvizsgálta-e az ezen európai elfogatóparancs kibocsátásához szükséges feltételeket a büntetőeljárások

lefolytatására vonatkozó rész tekintetében, és különösen annak arányosságát, másrészt pedig nemleges válasz esetén, hogy van-e lehetőség arra, hogy egy ilyen bíró a keresett személy tényleges átadása előtt felülvizsgálja ezt az arányosságot.

13 2026. január 21-i levelében a görög ügyészség ez utóbbi kérdésre azt a választ adta, hogy először is az európai elfogatóparancs kibocsátására jogosult igazságügyi hatóság az illetékes fellebbviteli bíróság mellett működő ügyész, aki az arányosság elvének figyelembevételével határoz ezen elfogatóparancs kibocsátási feltételeinek tiszteletben tartásáról, másodszor a görög bíró, vagyis a vizsgálóbíró, az arányosság elvének figyelembevételével értékeli, hogy a nemzeti elfogatóparancs kibocsátásának feltételei teljesülnek-e, és harmadszor, az arányosság elve általánosan elfogadott és a Görög Köztársaság alkotmányában rögzített elv, amely a büntetőeljárás valamennyi szakaszára alkalmazandó, és amelyet a jelen ügyben figyelembe vettek mind a nemzeti elfogatóparancs vizsgálóbíró általi kibocsátásának időpontjában, mind pedig az európai elfogatóparancs kibocsátásának időpontjában.

14 A kérdést előterjesztő bíróság, miután hangsúlyozta, hogy függetlenül attól, hogy az alapügyben szóban forgó európai elfogatóparancs szabadságvesztés-büntetések végrehajtására is irányul, a jelen ügy összehasonlítható a folyamatban lévő C-722/25. sz. Wertergen üggyel, megismételte az ez utóbbi ügy alapjául szolgáló előzetes döntéshozatal iránti kérelemben szereplő indokokat, és a kibocsátó igazságügyi hatóság által szolgáltatott információk alapján megállapítja, hogy a kibocsátó tagállamban az ügyész azon határozata, hogy büntetőeljárások lefolytatása céljából európai elfogatóparancsot bocsát ki, a keresett személy átadását megelőzően nem képezheti bíró általi felülvizsgálat tárgyát. Egyébiránt ezek az információk nem teszik lehetővé e bíróság számára sem annak meghatározását, hogy a kibocsátó tagállam hatáskörrel rendelkező bírója a nemzeti elfogatóparancs kibocsátásakor gyakorolta-e vagy gyakorolhatja-e a büntetőeljárások lefolytatása céljából kibocsátott európai elfogatóparancs kibocsátásához szükséges feltételek feletti felülvizsgálatot, különösen az annak arányosságára vonatkozó felülvizsgálatot, sem pedig azt, hogy a nemzeti elfogatóparancs kibocsátására vonatkozó határozat a keresett személy átadását megelőzően bíró általi felülvizsgálat tárgyát képezheti-e. E tekintetben nincs jelentősége annak, hogy jellegükre és a miattuk kiszabható szankcióra tekintettel azok a cselekmények, amelyekkel e személyt Görögországban gyanúsítják, súlyos jogsértésnek minősülnek, és hogy az említett személy a görög területen kívül lakik.

15 Ennélfogva a kérdést előterjesztő bíróság szerint kétség merül fel azzal kapcsolatban, hogy a keresett személy a kibocsátó tagállamnak való átadása előtt hatékony bírói jogvédelemben részesülhet-e akár az európai elfogatóparancs szintjén, akár az annak alapjául szolgáló nemzeti bírósági határozat, vagyis a nemzeti elfogatóparancs kibocsátása szintjén.

16 E tekintetben e bíróság emlékeztet arra, hogy a 2021. március 10-i PI ítélet (C-648/20 PPU, EU:C:2021:187) 47. és 48. pontjában a Bíróság kimondta, hogy a büntetőeljárás lefolytatása céljából európai elfogatóparanccsal érintett személynek már a kibocsátó tagállamnak való átadása előtt hatékony bírói jogvédelemben kell részesülnie a megkövetelt két védelmi szint egyikén, azaz vagy az európai elfogatóparancs szintjén, vagy az annak alapjául szolgáló nemzeti bírósági határozat szintjén.

17 Kétségtelen, hogy ez az ítélet az alapügyben szóban forgó helyzettől eltérő helyzetre vonatkozik, mivel az említett ítélet alapjául szolgáló ügyben az ügyész bocsátotta ki az európai elfogatóparancsot és a nemzeti elfogatóparancsot is.

18 Mindazonáltal a kérdést előterjesztő bíróság nincs meggyőződve arról, hogy e különbségből az következik, hogy a jelen ügyben a keresett személy átadását megelőző hatékony bírói jogvédelem követelménye nem alkalmazandó e két szint valamelyikére. A Bíróság ugyanis e követelményt a védelem két szintjére vonatkozó korábbi ítélkezési gyakorlatában rögzítette, többek között a 2019. május 27-i OG és PI (Lübecki és zwickaui ügyészség) ítéletben (C-508/18 és C-82/19 PPU, EU:C:2019:456), amelyre a 2021. március 10-i PI ítélet (C-648/20 PPU, EU:C:2021:187) 43–47. pontjában hivatkozik. Márpedig, mint a jelen ügyben is, az első ítélet alapjául szolgáló ügyben egy ügyész bocsátotta ki az európai elfogatóparancsot, míg egy bíró bocsátotta ki a nemzeti elfogatóparancsot. Kevéssé valószínű tehát, hogy a hatékony bírói jogvédelemnek az utóbbi ítéletben kimondott követelménye ne lenne alkalmazandó az alapügyben szereplőhöz hasonló esetben.

19 E bíróság hangsúlyozza, hogy egy görög fellebbviteli bíróság mellett működő ügyész által kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajtásával kapcsolatos korábbi hasonló ügyben úgy ítélte meg, hogy a Charta 47. cikkében biztosított hatékony bírói jogvédelemhez való jogot nem sértették meg, mivel a keresett személy átadását megelőzően a nemzeti elfogatóparancsot bíró bocsátotta ki, és e személy átadását követően az európai elfogatóparancs jogszerűségét az ezen elfogatóparancs alapjául szolgáló tényállás elbírálására hatáskörrel rendelkező büntetőbíróságnak járulékosan és adott esetben a 2021. január 13-i MM ítéletből (C-414/20 PPU, EU:C:2021:4, 72. és 73. pont) eredő ítélkezési gyakorlat alapján meg kellett tudnia vizsgálni.

20 A kérdést előterjesztő bíróság azonban arra keresi a választ, hogy ez az érvelés továbbra is érvényes-e, mégpedig két okból.

21 Egyrészt ez az érvelés azt feltételezi, hogy abban az esetben, ha a büntetőeljárások lefolytatása céljából kibocsátott európai elfogatóparancsot ügyész bocsátotta ki, a hatékony bírói jogvédelem követelményéhez kapcsolódó feltétel már teljesül a nemzeti bírósági határozat szintjén, ha a nemzeti elfogatóparancsot bíró bocsátotta ki. Márpedig a 2021. március 10-i PI ítélet (C-648/20 PPU, EU:C:2021:187) 50–53. pontjából az következik, hogy önmagában ez a körülmény nem elegendő, mivel ha az európai elfogatóparancsot ügyész bocsátotta ki, a bírónak a nemzeti elfogatóparancs kibocsátásakor, tehát az átadás előtt lehetőséget kell biztosítani arra, hogy felülvizsgálja az európai elfogatóparancs kibocsátásának feltételeit, különösen annak arányos jellegét.

22 Másrészt az említett érvelés azt feltételezi, hogy az európai elfogatóparancs kibocsátásának feltételeire, különösen annak arányos jellegére vonatkozó bírósági felülvizsgálat, amelyet a kibocsátó tagállam bírója a keresett személy e tagállamnak való átadását követően gyakorol, a 2021. január 13-i MM ítéletben (C-414/20 PPU, EU:C:2021:4) említett esethez hasonlóan megfelel a hatékony bírói jogvédelem követelményének. Márpedig a 2021. március 10-i PI ítélet (C-648/20 PPU, EU:C:2021:187) 54–57. pontjából az következik, hogy önmagában az a lehetőség, hogy az ügyész európai elfogatóparancs kibocsátására vonatkozó határozatának jogszerűségét a keresett személy átadását követően bírósági felülvizsgálatnak vetik alá, nem felel meg e követelménynek.

23 E körülmények között a rechtbank Amsterdam (amszterdami bíróság) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdést terjeszti a Bíróság elé:

„Úgy kell-e értelmezni a [2002/584] kerethatározat 8. cikke (1) bekezdésének c) pontját [a Charta] 47. cikkére tekintettel, hogy a büntetőeljárás lefolytatása céljából és ezenfelül szabadságvesztés végrehajtása céljából kibocsátott európai elfogatóparanccsal érintett személyt megillető hatékony bírói jogvédelem részét képező követelmények nem teljesülnek, ha:

– az európai elfogatóparancsot olyan ügyészség bocsátotta ki, amely az említett kerethatározat 6. cikkének (1) bekezdése értelmében vett »kibocsátó igazságügyi hatóságnak« minősül, ám az ügyészségnek az európai elfogatóparancs kibocsátásáról szóló határozata a keresett személy átadása előtt nem képezheti bírósági felülvizsgálat tárgyát a kibocsátó tagállamban,

– az európai elfogatóparancs – amennyiben büntetőeljárás lefolytatására vonatkozik – pedig egy bíróság által kibocsátott nemzeti elfogatóparancson alapul, amely a nemzeti elfogatóparancs kibocsátásakor nem vizsgálta meg az európai elfogatóparancs kibocsátásának feltételeit, és különösen annak arányos jellegét, és e bíróság határozata a keresett személy átadása előtt nem képezheti ilyen bírósági felülvizsgálat tárgyát a kibocsátó tagállamban?”

**A sürgősségi előzetes döntéshozatali eljárás alkalmazása iránti kérelemről**

24 A kérdést előterjesztő bíróság az Európai Unió Bírósága alapokmánya 23a. cikkének első bekezdése és a Bíróság eljárási szabályzata 107. cikkének (1) bekezdése alapján kérte a jelen előzetes döntéshozatal iránti kérelem sürgősségi előzetes döntéshozatali eljárásban történő elbírálását.

25 E kérelem alátámasztására a kérdést előterjesztő bíróság arra hivatkozott, hogy az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés az EUM-Szerződés harmadik részének V. címe szerinti területre vonatkozik, és hogy a keresett személyt a kibocsátó tagállamnak való átadása céljából fogva tartják. Ezen átadásról nem lehet határozni a Bíróság által az előterjesztett kérdésre adott válasz nélkül, és annak gyorsasága tehát közvetlen és meghatározó hatással van e fogva tartás időtartamára.

26 E tekintetben először is emlékeztetni kell arra, hogy az előzetes döntéshozatalra utalás többek között a 2002/584 kerethatározat 8. cikke (1) bekezdése c) pontjának az értelmezésére irányul, amely kerethatározat az EUM-Szerződés harmadik részének a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térségről szóló V. címének területére tartozik. A jelen előzetes döntéshozatalra utalás tehát sürgősségi előzetes döntéshozatali eljárás tárgyát képezheti.

27 Másodszor, ami a sürgősségre vonatkozó feltételt illeti, az állandó ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy e feltétel akkor teljesül, ha az alapügyben érintett személy az előzetes döntéshozatal iránti kérelem benyújtásának időpontjában meg van fosztva szabadságától, és további fogva tartása a Bíróság határozatától függ, azzal a pontosítással, hogy e személy helyzetét az előzetes döntéshozatal iránti kérelem sürgősségi eljárásban történő elbírálására irányuló kérelem vizsgálatának időpontjában fennálló helyzet alapján kell értékelni (lásd különösen: 2026. április 23-i Casotta ítélet, C-24/26 PPU, EU:C:2026:333, 55. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

28 A jelen ügyben a Bíróság rendelkezésére álló iratokból kitűnik, hogy RI 2025. október 27. óta meg van fosztva szabadságától az illetékes görög hatóságoknak való átadása érdekében, és hogy ebben a helyzetben van az előzetes döntéshozatal iránti kérelem sürgősségi előzetes döntéshozatali eljárásban történő elbírálására irányuló kérelem vizsgálatának időpontjában, mivel a kérdést előterjesztő bíróság egyébiránt az előzetes döntéshozatalra utaló határozatban pontosította, hogy e kérelem azzal a hatással jár, hogy 60 nappal meghosszabbítja RI-nek a kibocsátó tagállamnak való átadása céljából történő fogva tartását.

29 Márpedig az e bíróság által feltett kérdés lényegében arra irányul, hogy lehetővé tegye számára végrehajtó igazságügyi hatóságként annak meghatározását, hogy az e kérdésben hivatkozott uniós jogi rendelkezések igazolják-e az európai elfogatóparancs végrehajtásának megtagadását, amennyiben azt büntetőeljárások lefolytatása céljából bocsátották ki, azzal az indokkal, hogy az nem felel meg a keresett személyt megillető hatékony bírói jogvédelemhez kapcsolódó követelményeknek.

30 A Bíróság igenlő válaszának főszabály szerint RI szabadon bocsátásához kell vezetnie, mivel a kibocsátó tagállamban büntetőeljárások lefolytatása céljából történő átadását meg kell tagadni, és fogva tartását kizárólag a jelen előzetes döntéshozatali eljárás céljából hosszabbították meg.

31 Kétségtelen, hogy a jelen ügyben az európai elfogatóparancsot a kibocsátó tagállamban hozott végrehajtható ítéleteken alapuló négy szabadságvesztés-büntetés végrehajtása céljából is kibocsátották, mivel a kérdést előterjesztő bíróság nem fogalmazott meg kétséget RI e büntetések egyikének végrehajtása céljából történő átadását illetően.

32 Márpedig a 2002/584 kerethatározat 26. cikkének (1) bekezdése értelmében a kibocsátó tagállam az európai elfogatóparancs végrehajtásából eredő fogva tartás teljes időtartamát beszámítja a kiszabott szabadságvesztés-büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés következtében a kibocsátó tagállamban letöltendő szabadságvesztés teljes időtartamába.

33 Ennyiben a büntetőeljárások lefolytatása céljából kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajtása céljából fogva tartott személy átadásának megtagadása, akire szabadságvesztés-büntetés végrehajtása céljából kibocsátott ilyen elfogatóparancs is vonatkozik, nem feltétlenül vezet a szabadlábra helyezéséhez.

34 Ez a helyzet akkor, ha a kibocsátó tagállamban letöltendő szabadságvesztés-büntetés időtartama elég hosszú ahhoz, hogy abba a végrehajtó tagállamban letöltött fogva tartás időtartama is beleférjen.

35 Márpedig a jelen ügyben a Bíróság rendelkezésére álló iratokból kitűnik, hogy RI kibocsátó tagállamnak való átadása esetén négy hónapos minimális szabadságvesztés-büntetéssel büntetendő.

36 Ennélfogva, mivel RI Hollandiában való fogva tartásának időtartama már meghaladja e büntetés időtartamát, meg kell állapítani, hogy a sürgősséghez kapcsolódó feltétel teljesül, mivel RI e tagállamban való további fogva tartása a Bíróság határozatától függ.

37 E körülmények között az eljárási szabályzat 108. cikkének (1) bekezdése alapján helyt kell adni a kérdést előterjesztő bíróság azon kérelmének, hogy a jelen előzetes döntéshozatal iránti kérelmet sürgősségi előzetes döntéshozatali eljárásban bírálják el.

**Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésről**

38 Eljárási szabályzatának 99. cikke értelmében a Bíróság, ha az előzetes döntéshozatalra terjesztett kérdésre a válasz egyértelműen levezethető az ítélkezési gyakorlatból, vagy ha az előzetes döntéshozatalra elé terjesztett kérdésre adandó válasz nem enged teret semmilyen észszerű kétségnek, az előadó bíró javaslatára és a főtanácsnok meghallgatását követően az eljárás során bármikor indokolt végzéssel határozhat.

39 A jelen előzetes döntéshozatali eljárás keretében e rendelkezést kell alkalmazni.

40 Kérdésével az előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a 2002/584 kerethatározat 8. cikke (1) bekezdésének c) pontját a Charta 47. cikkével összefüggésben úgy kell-e értelmezni, hogy amennyiben az e kerethatározat 6. cikkének (1) bekezdése értelmében vett „kibocsátó igazságügyi hatóságnak” minősülő ügyész bocsátott ki európai elfogatóparancsot büntetőeljárások lefolytatása, valamint szabadságvesztés-büntetések végrehajtása céljából, a keresett személyt megillető hatékony bírói jogvédelemhez kapcsolódó követelmények teljesülnek, annak ellenére, hogy egyrészt ezen ügyésznek az ezen európai elfogatóparancs kibocsátására vonatkozó határozata ellen a kibocsátó tagállamban e személy átadását megelőzően nincs jogorvoslati lehetőség, másrészt pedig az említett európai elfogatóparancs a büntetőeljárások lefolytatására irányuló részében olyan bíró által kibocsátott nemzeti elfogatóparancson alapul, aki nem vizsgálta felül az európai elfogatóparancs kibocsátásának feltételeit, különösen annak arányosságát, és akinek a határozata ellen ezen átadást megelőzően szintén nem lehet jogorvoslattal élni.

41 Elöljáróban emlékeztetni kell arra, hogy mind a tagállamok közötti kölcsönös bizalom elve, mind pedig a köztük fennálló kölcsönös bizalmon alapuló kölcsönös elismerés elve alapvető jelentőséggel bír az uniós jogban, mivel ezen elvek teszik lehetővé a belső határok nélküli térség létrehozását és fenntartását. Közelebbről a kölcsönös bizalom elve, különösen a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térség tekintetében – kivételes körülményektől eltekintve –mindegyik államtól megköveteli, hogy úgy tekintsék, hogy az összes többi tagállam tiszteletben tartja az uniós jogot, és különösen az uniós jog által elismert alapvető jogokat (2024. július 29-i Breian ítélet, C-318/24 PPU, EU:C:2024:658, 36. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

42 Az elítélt vagy bűncselekmény elkövetésével gyanúsított személyeknek a 2002/584 kerethatározattal bevezetett egyszerűsített átadási rendszerének hatékonysága és megfelelő működése azonban az e kerethatározat által meghatározott és a Bíróság ítélkezési gyakorlata által pontosított követelmények tiszteletben tartásán alapul (2021. március 10-i PI ítélet, C-648/20 PPU, EU:C:2021:187, 36. pont; 2021. június 22-i Prosecutor of the regional prosecutor’s office in Ruse, Bulgaria végzés, C-206/20, EU:C:2021:509, 40. pont).

43 Először is, a 2002/584kerethatározat 6. cikkének (1) bekezdése értelmében a „kibocsátó igazságügyi hatóság” a kibocsátó tagállamnak az az igazságügyi hatósága, amely e tagállam joga szerint az európai elfogatóparancs kibocsátására illetékes.

44 Az ítélkezési gyakorlat szerint e fogalom magában foglalhatja valamely tagállam azon hatóságait, amelyek anélkül, hogy feltétlenül bírák vagy bíróságok volnának, részt vesznek e tagállam büntető igazságszolgáltatásában, és függetlenül járnak el az európai elfogatóparancs kibocsátásával járó feladatok ellátása során, amely függetlenség megköveteli a jogállásra és a szervezetre vonatkozó olyan szabályok fennállását, amelyek képesek biztosítani, hogy a kibocsátó igazságügyi hatóság az

ilyen elfogatóparancs kibocsátására vonatkozó határozat meghozatala keretében ne legyen kitéve azon kockázatnak, hogy többek között a végrehajtó hatalom által egyedi ügyben utasítható (2019. december 12-i Parquet général du Grand-Duché de Luxembourg és Openbaar Ministerie [Lyoni és tours-i ügyész] ítélet, C-566/19 PPU és C-626/19 PPU, EU:C:2019:1077, 52. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

45 A jelen ügyben nem vitatott a Görög Köztársaság ügyészsége tagjainak e tagállamon belüli büntető igazságszolgáltatásban való részvétele. Ezen ügyészség tehát a 2002/584 kerethatározat 6. cikkének (1) bekezdése értelmében vett „kibocsátó igazságügyi hatóság” fogalmába tartozik.

46 Másodszor, a 2002/584 kerethatározat 8. cikke (1) bekezdésének c) pontja szerint az európai elfogatóparancsnak tartalmaznia kell annak tanúsítását, hogy a „végrehajtható ítélet, elfogatóparancs vagy más, azonos joghatállyal bíró végrehajtható bírósági határozat” rendelkezésre áll.

47 Az ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy e követelmény tiszteletben tartása különös jelentőséggel bír, mivel azt vonja maga után, hogy amikor az európai elfogatóparancs kibocsátása azt a célt szolgálja, hogy egy másik tagállam a büntetőeljárás lefolytatása végett a keresett személyt elfogja és átadja, e személy számára az eljárás kezdeti szakaszában már biztosíthatták az eljárási garanciákat és alapvető jogokat, amelyek védelmét a kibocsátó tagállam igazságügyi hatóságának az alkalmazandó nemzeti jog alapján, többek között nemzeti elfogatóparancs elfogadása céljából biztosítania kell (2016. június 1-jei Bob-Dogi ítélet, C-241/15, EU:C:2016:385, 55. pont).

48 Márpedig mivel a 2002/584 kerethatározat 8. cikke (1) bekezdésének c) pontja olyan szabályszerűségi követelményt tartalmaz, amelynek betartása az európai elfogatóparancs érvényességi feltételét képezi, e követelmény figyelmen kívül hagyásának főszabály szerint azt kell eredményeznie, hogy a végrehajtó igazságügyi hatóság nem hajtja végre az említett elfogatóparancsot (2016. június 1-jei Bob-Dogi ítélet, C-241/15, EU:C:2016:385, 64. pont).

49 Az európai elfogatóparancs rendszere ily módon e 8. cikk (1) bekezdésének c) pontjában előírt követelmény értelmében a keresett személyt megillető eljárási jogok és alapvető jogok kétszintű védelmét tartalmazza, mivel a nemzeti bírósági határozat – mint amilyen egy nemzeti elfogatóparancs – elfogadása során első szinten biztosított bírósági védelmet kiegészíti az a bírósági védelem, amelyet az európai elfogatóparancs kibocsátása során második szinten kell biztosítani, amely elfogatóparancs kibocsátására adott esetben az említett nemzeti bírósági határozat elfogadását követően rövid határidőn belül sor kerülhet (2021. március 10-i PI ítélet, C-648/20 PPU, EU:C:2021:187, 42. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2021. június 22-i Prosecutor of the regional prosecutor’s office in Ruse, Bulgaria végzés, C-206/20, EU:C:2021:509, 44. pont).

50 E védelem egy olyan intézkedést illetően, mint az európai elfogatóparancs kibocsátása, amely sértheti az érintett személy szabadsághoz való jogát, magában foglalja, hogy a hatékony bírói jogvédelemhez kapcsolódó követelményeknek megfelelő határozatot hozzanak, legalább az említett védelem egyik szintjén (2021. január 13-i MM ítélet, C-414/20 PPU, EU:C:2021:4, 63. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

51 Ebből következik, hogy amikor a kibocsátó tagállam az európai elfogatóparancs kibocsátására vonatkozó hatáskört az e tagállam igazságszolgáltatásában részt vevő olyan hatóságra bízza, amely nem bíró vagy bíróság, a nemzeti bírósági határozatnak – mint amilyen a nemzeti elfogatóparancs, amelyhez az európai elfogatóparancs kapcsolódik – kell megfelelnie az ilyen

követelményeknek (2021. március 10-i PI ítélet, C-648/20 PPU, EU:C:2021:187, 44. pont; 2021. június 22-i Prosecutor of the regional prosecutor's office in Ruse, Bulgaria végzés, C-206/20, EU:C:2021:509, 46. pont).

52 Így e követelmények teljesítése teszi lehetővé a végrehajtó igazságügyi hatóság számára annak biztosítását, hogy büntetőeljárás lefolytatása céljából európai elfogatóparancsot kibocsátó határozat bírósági felülvizsgálatnak alávetett nemzeti eljáráson alapul, és hogy az e nemzeti elfogatóparanccsal érintett személy számára biztosítottak az ilyen jellegű határozatok meghozatalához kapcsolódó garanciák, különösen a 2002/584 kerethatározat 1. cikkének (3) bekezdésében említett alapvető jogokból és alapvető jogelvekből eredő garanciák (2021. március 10-i PI ítélet, C-648/20 PPU, EU:C:2021:187, 45. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2021. június 22-i Prosecutor of the regional prosecutor's office in Ruse, Bulgaria végzés, C-206/20, EU:C:2021:509, 47. pont).

53 Az érintett személy jogai védelmének második szintje magában foglalja ezenkívül, hogy az e kerethatározat 6. cikkének (1) bekezdése értelmében vett „kibocsátó igazságügyi hatóság" ellenőrzi az európai elfogatóparancs kibocsátásához szükséges feltételek tiszteletben tartását, és objektív módon megvizsgálja a kibocsátás arányos jellegét, figyelembe véve minden terhelő és mentő bizonyítékot, anélkül hogy ki lenne téve a külső – különösen a végrehajtó hatalom részéről való – utasíthatóság kockázatának (2019. május 27-i OG és PI [Lübecki és zwickaui ügyészség] ítélet), C-508/18 és C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, 71. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2021. január 13-i MM ítélet, C-414/20 PPU, EU:C:2021:4, 64. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

54 Ugyanis az említett kerethatározat 6. cikkének (1) bekezdése szerinti „kibocsátó igazságügyi hatóság", vagyis az európai elfogatóparancs kibocsátásáról végső soron határozatot hozó jogalany feladata a védelem e második szintjének biztosítása, még akkor is, ha ezen európai elfogatóparancs valamely bíró vagy bíróság által hozott nemzeti határozaton alapul (2019. május 27-i OG és PI [Lübecki és zwickaui ügyészség] ítélet, C-508/18 és C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, 72. pont).

55 Egyébiránt, amikor a kibocsátó tagállam joga az európai elfogatóparancs kibocsátására vonatkozó hatáskört az e tagállam igazságszolgáltatásában közreműködő olyan hatóságra bízza, amely maga nem bíróság, az ilyen európai elfogatóparancs kibocsátására vonatkozó határozattal, és különösen az ilyen határozat arányos jellegével kapcsolatban az említett tagállamban olyan jogorvoslattal kell tudni élni, amely teljes mértékben megfelel a hatékony bírói jogvédelem követelményeinek (2021. március 10-i PI ítélet, C-648/20 PPU, EU:C:2021:187, 46. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2021. június 22-i Prosecutor of the regional prosecutor's office in Ruse, Bulgaria végzés, C-206/20, EU:C:2021:509, 48. pont).

56 Az igazságszolgáltatásban ugyan részt vevő és a végrehajtó hatalomtól független, de bíróságnak nem minősülő hatóságnak a büntetőeljárás lefolytatása céljából kibocsátott európai elfogatóparancs kibocsátásával kapcsolatos határozatával szemben benyújtott jogorvoslat célja annak biztosítása, hogy e határozat és ezen elfogatóparancs kibocsátásához szükséges feltételek, különösen annak arányossága, bírósági felülvizsgálata tiszteletben tartja a hatékony bírói jogvédelemből következő követelményeket (2021. január 13-i MM ítélet, C-414/20 PPU, EU:C:2021:4, 66. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

57 Ennélfogva a tagállamok feladata annak biztosítása, hogy jogrendjeik hatékonyan garantálják a bírói jogvédelemnek a 2002/584 kerethatározat által megkövetelt – a Bíróság ítélkezési gyakorlata által értelmezett – szintjét, az általuk alkalmazott eljárási szabályok segítségével, amelyek jogrendszerenként eltérőek lehetnek (2021. január 13-i MM ítélet, C-414/20 PPU, EU:C:2021:4, 67. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

58 Ebben az összefüggésben valamely bíróságnak nem minősülő igazságügyi hatóság által hozott, az európai elfogatóparancs kibocsátására vonatkozó határozattal szemben külön jogorvoslati jog bevezetése csak egy a lehetőségek közül (2021. január 13-i MM ítélet, C-414/20 PPU, EU:C:2021:4, 68. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

59 Az tehát, hogy a nemzeti jogrendben léteznek olyan eljárási szabályok, amelyek alapján az európai elfogatóparancs kibocsátásának feltételei, és különösen annak arányos jellege a kibocsátó tagállamban annak elfogadását megelőzően vagy azzal egyidejűleg, de akár ezt követően is bírósági felülvizsgálat tárgyát képezhetik, megfelel a hatékony bírói jogvédelem követelményeinek (2021. január 13-i MM ítélet, C-414/20 PPU, EU:C:2021:4, 69. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

60 Ezen ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy amennyiben az európai elfogatóparancsot büntetőeljárások lefolytatása céljából a 2002/584 kerethatározat 6. cikkének (1) bekezdése értelmében vett „kibocsátó igazságügyi hatóságnak” minősülő ügyész bocsátotta ki, amely a bíró által kibocsátott nemzeti elfogatóparancshoz kapcsolódik, a hatékony bírói jogvédelemhez kapcsolódó, a Charta 47. cikkében foglalt valamennyi követelmény tiszteletben tartása azt jelenti, hogy az európai elfogatóparancs kibocsátásának feltételei, különösen annak arányos jellege a kibocsátó tagállamban bírósági felülvizsgálat tárgyát képezhetik.

61 E tekintetben a Bíróság már megállapította, hogy az e 47. cikk értelmében vett hatékony bírói jogvédelemhez való jog nem követeli meg, hogy e bírósági felülvizsgálatot az érintett személy kibocsátó tagállam illetékes hatóságainak történő átadása előtt gyakorolni lehessen (lásd: 2021. január 28-i Spetsializirana prokuratura [Jogokról szóló írásbeli tájékoztató] ítélet, C-649/19, EU:C:2021:75, 79. és 80. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2022. június 30-i Spetsializirana prokuratura [A letartóztatásról szóló nemzeti határozatra vonatkozó információk] ítélet, C-105/21, EU:C:2022:511, 44. pont).

62 Kétségtelen, hogy – amint arra a kérdést előterjesztő bíróság rámutat – a 2021. március 10-i PI ítéletben (C-648/20 PPU, EU:C:2021:187, 47. és 48. pont), valamint a 2021. június 22-i Prosecutor of the regional prosecutor’s office in Ruse, Bulgaria végzésben (C-206/20, EU:C:2021:509, 49. pont) a Bíróság kimondta, hogy a büntetőeljárás lefolytatása céljából európai elfogatóparanccsal érintett személynek már a kibocsátó tagállamnak való átadása előtt hatékony bírói jogvédelemben kell részesülnie legalább az említett ítélkezési gyakorlat által megkövetelt két védelmi szint egyikén, ami ennélfogva azt feltételezi, hogy akár az európai elfogatóparanccsal, akár azon bírósági határozattal szemben, amelyen ez az elfogatóparancs alapul, bírósági felülvizsgálat lehetséges, mielőtt az európai elfogatóparancsot végrehajtanák.

63 A Bíróság tehát kimondta, hogy a 2002/584 kerethatározat 8. cikke (1) bekezdésének c) pontját – a Charta 47. cikkével összefüggésben – akként kell értelmezni, hogy a büntetőeljárás lefolytatása céljából kibocsátott európai elfogatóparanccsal érintett személyt megillető hatékony bírói jogvédelem részét képező követelmények nem teljesülnek, ha mind az európai elfogatóparancsot, mind az annak alapjául szolgáló bírósági határozatot olyan ügyész bocsátotta ki, aki az e kerethatározat 6. cikkének (1) bekezdése értelmében vett „kibocsátó igazságügyi hatóságnak”

minősül, ám ezen elfogatóparancs és e határozat a keresett személy végrehajtó tagállam általi átadása előtt nem képezheti bírósági felülvizsgálat tárgyát a kibocsátó tagállamban (2021. március 10-i PI ítélet, C-648/20 PPU, EU:C:2021:187, 60. pont; 2021. június 22-i Prosecutor of the regional prosecutor's office in Ruse, Bulgaria végzés, C-206/20, EU:C:2021:509, 54. pont).

64 Mindazonáltal, amint az az előző pontból kitűnik, ez utóbbi követelmény az ezen ítélet és e végzés alapjául szolgáló ügyekben azért volt szükséges, mert ezen átadást megelőzően a két védelmi szint egyikén sem járt el bíró, mivel ezekben az ügyekben mind a nemzeti elfogatóparancsot, mind pedig az európai elfogatóparancsot a 2002/584 kerethatározat 6. cikkének (1) bekezdése értelmében vett „kibocsátó igazságügyi hatóságnak" minősülő ügyész bocsátotta ki.

65 Amint ugyanis arra a Bíróság a 2021. március 10-i PI ítélet (C-648/20 PPU, EU:C:2021:187) 51–54. pontjában kifejezetten rámutatott, a 2019. december 12-i Parquet général du Grand-Duché de Luxembourg és Openbaar Ministerie (Lyoni és tours-i ügyész) ítéletből (C-566/19 PPU és C-626/19 PPU, EU:C:2019:1077, 67–71. pont) és a 2019. december 12-i Openbaar Ministerie (Svéd ügyészség) ítéletből (C-625/19 PPU, EU:C:2019:1078, 46–53. pont) az következik, hogy az európai elfogatóparancs kibocsátására vonatkozó ügyészi határozat arányos jellegének bírósági felülvizsgálatára nemcsak a keresett személy átadása előtt, hanem azt követően is sor kerülhet, amennyiben léteznek olyan nemzeti eljárási rendelkezések, amelyek biztosítják, hogy a bíró az e személlyel szembeni nemzeti elfogatóparancs kibocsátásakor, és ennélfogva az átadása előtt is eljárjon, annál is inkább, ha e bíró ráadásul értékeli az európai elfogatóparancs kibocsátásához szükséges feltételeket, különösen annak arányosságát.

66 Így a 2021. március 10-i PI ítélet (C-648/20 PPU, EU:C:2021:187) 47., 48. és 60. pontjából, valamint a 2021. június 22-i Prosecutor of the regional prosecutor's office in Ruse, Bulgaria végzés (C-206/20, EU:C:2021:509) 49. és 54. pontjából kitűnő azon követelmény, amely szerint az európai elfogatóparancs kibocsátásának feltételeire, különösen annak arányos jellegére vonatkozó bírósági felülvizsgálatot a keresett személy átadása előtt kell tudni gyakorolni, kivételes jelleggel kizárólag olyan sajátos körülmények között indokolt, mint amelyek az ezen ítélet és e végzés alapjául szolgáló ügyekben szerepelnek, ahol sem a nemzeti elfogatóparancsot, sem az európai elfogatóparancsot nem bíró bocsátotta ki. Ezzel szemben, ha ezen elfogatóparancsok valamelyikét bíró bocsátotta ki, e bírósági felülvizsgálatra a jelen végzés 59. és 61. pontjában felidézett ítélkezési gyakorlatnak megfelelően, adott esetben ezen átadást követően is sor kerülhet.

67 Következésképpen a Bíróság ítélkezési gyakorlatából kitűnik, hogy az olyan nemzeti szabályozás, amelyben a 2002/584 kerethatározat 6. cikkének (1) bekezdése értelmében vett „kibocsátó igazságügyi hatóságnak" minősülő ügyész által büntetőeljárás lefolytatása céljából kibocsátott európai elfogatóparancs, akinek a határozata ellen a keresett személy átadását megelőzően nem lehet jogorvoslattal élni, az európai elfogatóparancs kibocsátásának feltételeit, és különösen arányos jellegét felül nem vizsgáló bíró által kibocsátott nemzeti elfogatóparancshoz kapcsolódik, megfelel a Charta 47. cikkéből eredő követelményeknek, amennyiben az európai elfogatóparancs kibocsátásának feltételeire vonatkozó jogorvoslat ezen átadás előtt vagy után is gyakorolható.

68 Ez utóbbi tekintetben emlékeztetni kell továbbá arra, hogy ha a kibocsátó tagállamban nincsenek olyan eljárási szabályok, amelyek lehetővé tennék az európai elfogatóparancs kibocsátási feltételeinek, és különösen annak arányos jellegének bíróság általi felülvizsgálatát, a Bíróság a 2021. január 13-i MM ítélet (C-414/20 PPU, EU:C:2021:4) 72. pontjában lényegében kimondta, hogy az uniós jog e tagállam bírósága számára az európai elfogatóparancs érvényességének járulékos felülvizsgálatára vonatkozó hatáskört biztosít.

69 A jelen ügyben az előzetes döntéshozatalra utaló határozatban szereplő információkból kitűnik, hogy a görög ügyészség által a kérdést előterjesztő bíróság kérelmére válaszul szolgáltatott információk szerint az ügyész mint a 2002/584 kerethatározat 6. cikkének (1) bekezdése értelmében vett „kibocsátó igazságügyi hatóság” felülvizsgálja az európai elfogatóparancs kibocsátására vonatkozó feltételek tiszteletben tartását, különösen annak arányosságát, és hogy az ezen európai elfogatóparancs alapjául szolgáló nemzeti elfogatóparancsot kibocsátó bíró nem végzi el az európai elfogatóparancs ilyen felülvizsgálatát, csak azt vizsgálja, hogy a nemzeti elfogatóparancs tiszteletben tartja-e ezen nemzeti elfogatóparancs kibocsátásának feltételeit, különösen annak arányosságát.

70 A kérdést előterjesztő bíróság által végzett értékelés szerint ezen információkból az következik, hogy a keresett személy átadását megelőzően sem e bíró, sem más nemzeti bíróság nem vizsgálja felül, hogy az európai elfogatóparancs kibocsátásának feltételei megfelelnek-e az arányosság elvének.

71 Ezzel szemben az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból nem tűnik ki egyértelműen, hogy a görög jog előírja-e a keresett személy átadását követő olyan jogorvoslat fennállását, amely lehetővé teszi a bíró számára, hogy felülvizsgálja az európai elfogatóparancs kibocsátásának feltételeit, különösen annak arányosságát.

72 Az ilyen rendszer tehát csak azzal a feltétellel felelne meg a Charta 47. cikkéből eredő hatékony bírói jogvédelem követelményeinek, ha a kibocsátó tagállamban ilyen jogorvoslatot írnak elő, aminek a vizsgálata a kérdést előterjesztő bíróság feladata, adott esetben a 2002/584 kerethatározat 15. cikke (2) bekezdésének megfelelően a kibocsátó igazságügyi hatóságtól azt kérve, hogy minden szükséges kiegészítő információt soron kívül bocsásson a rendelkezésére.

73 Az alapügyben szóban forgó európai elfogatóparancs végrehajtását tehát, amennyiben azt büntetőeljárások lefolytatása céljából bocsátották ki, csak e jogorvoslat hiányában lehet megtagadni.

74 A fenti megfontolásokra tekintettel az előterjesztett kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2002/584 kerethatározat 8. cikke (1) bekezdésének c) pontját a Charta 47. cikkével összefüggésben úgy kell értelmezni, hogy amennyiben az e kerethatározat 6. cikkének (1) bekezdése értelmében vett „kibocsátó igazságügyi hatóságnak” minősülő ügyész bocsátott ki európai elfogatóparancsot büntetőeljárások lefolytatása, valamint szabadságvesztés-büntetések végrehajtása céljából, a keresett személyt megillető hatékony bírói jogvédelemhez kapcsolódó követelmények teljesülnek, annak ellenére, hogy egyrészt ezen ügyésznek az ezen európai elfogatóparancs kibocsátására vonatkozó határozata ellen a kibocsátó tagállamban e személy átadását megelőzően nincs jogorvoslati lehetőség, másrészt pedig az említett európai elfogatóparancs a büntetőeljárások lefolytatására irányuló részében olyan bíró által kibocsátott nemzeti elfogatóparancson alapul, aki nem vizsgálta felül az európai elfogatóparancs kibocsátásának feltételeit, különösen annak arányosságát, és akinek a határozata ellen ezen átadást megelőzően szintén nem lehet jogorvoslattal élni, amennyiben a kibocsátó tagállamban lehetőség van az említett átadást követően olyan jogorvoslattal élni, amely biztosítja az európai elfogatóparancs kibocsátási feltételeinek, különösen arányosságának a felülvizsgálatát.

## A költségekről

75 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről.

A fenti indokok alapján a Bíróság (ötödik tanács) a következőképpen határozott:

**Az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló, 2002. június 13-i 2002/584/IB tanácsi kerethatározat 8. cikke (1) bekezdésének c) pontját az Európai Unió Alapjogi Chartájának 47. cikkével összefüggésben**

**a következőképpen kell értelmezni:**

**amennyiben az e kerethatározat 6. cikkének (1) bekezdése értelmében vett „kibocsátó igazságügyi hatóságnak” minősülő ügyész bocsátott ki európai elfogatóparancsot büntetőeljárások lefolytatása, valamint szabadságvesztés-büntetések végrehajtása céljából, a keresett személyt megillető hatékony bírói jogvédelemhez kapcsolódó követelmények teljesülnek, annak ellenére, hogy egyrészt ezen ügyésznek az ezen európai elfogatóparancs kibocsátására vonatkozó határozata ellen a kibocsátó tagállamban e személy átadását megelőzően nincs jogorvoslati lehetőség, másrészt pedig az említett európai elfogatóparancs a büntetőeljárások lefolytatására irányuló részében olyan bíró által kibocsátott nemzeti elfogatóparancson alapul, aki nem vizsgálta felül az európai elfogatóparancs kibocsátásának feltételeit, különösen annak arányosságát, és akinek a határozata ellen ezen átadást megelőzően szintén nem lehet jogorvoslattal élni, amennyiben a kibocsátó tagállamban lehetőség van az említett átadást követően olyan jogorvoslattal élni, amely biztosítja az európai elfogatóparancs kibocsátási feltételeinek, különösen arányosságának a felülvizsgálatát.**

Aláírások

[i] A jelen szöveg bevezető és rendelkező részében az első elektronikus közzétételt követően nyelvi módosítás történt.